

ANDRÁSSY LAJOS

Falura induló elvtársainkhoz

Rátok nevet
ma annyi biztatás
siessetek,
a fényt vigyétek el
kis falvainkba;
s csöppnyi fényeket
növeljeteK
meg óriásivá!

Felétek int
egy ország éltetón
és biztatón,
hogy meg ne fussatok
ha gátat ér
a buzgó lendület,
csak vessetek,
csak jól arassatok!

Induljatok!
Úgy vár az ősi föld
friss buzdulást,
teremtő víg erőt...
Az új utat
tapossa lábatok
a százezernyi
ébredő előtt!

MÁTYÁS FERENC

Kunhomokon

Ablakomból

Báránfelhőbe vész az úttalan
út az ablakból, ez az én utam,
melyen bejártam a kunszaharát
mezítlábasan, e homokvilág
most is foglyulejt, ős pásztormesék
feszítik szívem, mint földet a gép.
A cigánysoron órjas téglagyár,
kemencénk helyén kenyérgyár dudál.
Dózsa György nevét égeti a nap
az utcátáblán; szinte szállanak
azok a betűk száz darabba szét,
s visszahullajtja szemembe az ég
Dózsa György nevét.

Szélmalom

Rég szélmalom volt, vitorláján
kémlél az idő, a sas hátra néz,
az égen felhőnyáj botorkál
s pásztortalanul a mély kékbe vész.
Emlék csak, arra se jár a szél,
betonút kanyarog mellette el;
rizsföldet ringat a kunsági rét,
s a nádas helyét traktor szántja fel.

Hajnal egy téesz istállóban

Ingujjuk feltúrik, fehér
ingujjuk s mennek a tehén
tőgyit mosni, aztán géppel
simogatják, a fehér tej
ömlik, hull a tőgyek könnye,
mint a tenger drágagyöngye
ragyog az edény fenekén,
s hátra se tekint a tehén.
Hosszú az istállók hossza,
a réginek sokszorosa.
Itt is, ott is hófehérben
lányok ülnek fejőszéken,
lábuk között kék a kanta,
mint az ég kint, oda ontja
minden tüzeit, jó melegét...
s arcuknak tükröt tart az ég.

A répaföldeken

Nem esik, ömlik a víz az égből,
szinte mozdul a sár, süpped velem,
csupa lucsok a gazoló sereg,
de már a cukrot nyújtja kezéből.
Közelebb megyek, lányok, asszonyok
szoknyája leng, mint tulipán virág.
Előttük már az osztalék lebeg;
új bútor, szép blúz, selyempántlikák.